En ik heb haar verteld wat ik voor haar
240
en haar liefde mocht bewaren. Er is een brief bij van boven, één met lintjes, roze kleurtjes zijn het! Ik denk wel, dat ze gelukkig zullen zijn. Ook Piet beschouw ik als mijn eigen kind. Een overweldigend schoon gevoel is het om volwassen kinderen te mogen liefhebben. Ook Hans zorgt voor Ansje... omdat de zuster zooveel voor zijn zieken heeft gedaan. Zoo zien wij alweer, wie goed doet valt ééns op en dan is het aanpakken, de geschenken komen je huisje binnen wandelen. Door iets af te breken, kom je er nóóit! Ik heb- er alles voor over, geld is er genoeg en met geld kun je kinderen van God dienen. En dat wil Hij boven ons hoofd van ons gedaan zien te krijgen; eerst nu staan wij open en bloot voor Zijn wetten en geef je ,,de Hoop, het Geloof en de Liefde" een trap in de goede richting, thans zijn het fundamenten voor je latere betere ik!
Aan dien boom groeien de goede vruchten. Ik ben aldus bezig om ze te plukken... hakt gerust op mijn leven in, roep ik, stuur ik omhoog, voor brandstapels en leeuwenkuilen ken ik geen angst meer. En dat door een gek kind?
Alles is evolutie.
Maar voor ons nog 'n masker! Frederik!..

Ja, zeker, mijn kind. Je liefde verteert Dectar. Je leeft in hem, Myra, en in de omgeving, waar hij nu is. Ik zie ook, hoe je leven is en dat er geen geluk tot je kan komen, omdat Dectar je ziel is. Je zal hem zien, Myra, maar je moet nog wachten. Waar wij zijn, mag je nu nog niet weten, of je verlangens worden je te machtig. Toch zal je mij en Dectar herkennen. Luister, lieve Myra, naar hetgeen ik thans mag zién, ik zal het je mededeelen.
Wij beiden komen tot je. Ik pluk dan een witte bloem voor je uit de ruimte, Myra, en dan eerst zal je mij herkennen als die andere persoon. Ik leef in een ander gewaad, doch dan weet je, dat Vader Taiti aanwezig is en in dat lichaam leeft. De bloem is van Dectar, van je tweelingziel en dan zal je je ziel herkennen aan den persoon, dien ik tot je breng. Is hetgeen ik zag en je zei duidelijk, Myra?"
„Ja, Vader."
„Tusschen dit leven en dat waarin je nu bént, liggen eeuwen. En toch is er geen verleden, Myra, ook mij werd het duidelijk. Je bent nu wakker en bewust, doch de liefde stoort zich niet aan eeuwen. Is de liefde niet in je aanwezig? Deze droom zal de werkelijkheid tot je brengen, Myra.
Wacht af, ik zal je aan het hof herkennen als de zuster van den Pharao. Hoe vreemd dit ook is, wij zullen de werkelijkheid ont vangen.
[redacted], Myra, en je zal weten, waar je bent geweest en dan toch denken, dat het slechts een droom is.

Ik ga heen, beste Venry. Wanneer u in de duisternis bent, over denk dan alles. Daal thans in uw eigen stofkleed af, daarin is nu rust, tijdens uw tocht was ik een leerling van Isis. Als gij denkt, dat dit zoo eenvoudig is, raad ik u aan mijn concentratie te volgen, gij ziet dan hoeveel er hier waren. Vergeet niet, dat ook de meesters in hun eigen verleden leven, de angst daarvan hebt

u kunnen voelen, zoodat uw vlucht naar uw cel terug een kinder
lijke angst is. Toch hebt gij hun leven kunnen zien, doch door
mij. Uw stof lichaam is nu leeg, ik ben er uit gegaan, maar gij
hebt mij niet kunnen waarnemen. Zegt het u niets? Hoe klein
ik ben, met alles wat in mij is? Wat ik hier doe en of het de
moeite waard is Ardaty te zien? Wel, mijn vriend, hoor wat ik
zeg. Voor mij zie ik een ruimte en ik „ga in”.”
208
Nog hoorde ik: „Mocht u mijn raad willen opvolgen, zoo tracht
dan nog wat te slapen. Geef aan uw stofkleed hetgeen gij nu
weet en het zal u verwelkomen, want gij moet één zijn. De mees
ters kennen deze wetten. In de verte zie ik mijn eigen hemel en
hen, die om onderwijs vragen en verlangend zijn om de wetten
te leeren kennen. Gij zijt dus niet de eenige die ontvangt. Ik trek
mij terug, ga in die onmetelijke ruimte en toch ben ik op mijn
post. Dag Venry, gij zijt weer alleen.”
Dat deze persoonlijkheid zich verwijderde, kon ik duidelijk
voelen. Hem te zien was mij niet mogelijk. Ik daalde in mijn
* stoflichaam af en viel weldra in diepen slaap.
★ ¥
¥

Ja, zeker, want in mijn droomen komt hij mij halen.

Zij zag
achter de dingen en onderging ze als in een droom.

„In mijn droomen zie ik u steeds voor mij. O, Vader Taiti, mijn
meester, waarom hebt u mij geroepen? Weet u, waar ik leef en
waar ik nu ben?”

„Ja, zeker, want in mijn droomen komt hij mij halen.

Doch wanneer dit
één-zijn beleefd wordt, geschiedt het in hun droomen, enkelen
zijn bewust, maar slechts één op millioenen zielen bezit deze
gaven, zoodat beider bewustzijn volkomen is. Ik kende de weide,

want ik was daar reeds met Lyra geweest, ook uit mijn vorig leven kende ik die heilige plaats. Ook toen traden wij uit onze stoffelijke lichamen. Wanneer ik uittrad maakte ik Lyra vrij en zweefden wij samen in de ruimte. Soms geschiedde het uittreden op den dag, meestal echter als de zon onder was en het universum de aardsche zielen in de stilte van het leven kon ontvangen.
Dat Dectar op wolleen wilde zweven, hadden wij meermalen beleefd en beteekende een wonderlijke sensatie. Wij zweefden dan door het luchtruim heen en leefden in de ruimte, wat voor velen een openbaring was.
De weide is als een herstellingsoord,

universiteit ontrafelen om de duisternis meer ontrafelen in de universiteit